

Vi stiller dernæst et Ændringsforslag, som gaar ud paa at stille Kongen lige med andre her i Landet med Hensyn til Beskatning. Dette Ændringsforslag behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa; jeg kan derom henvise til vore Udtalelser i Betænkningen, hvor der henvises til, at efter den gamle Skattelov af 1870 indtog Kongen ikke nogen Særstilling i denne Henseende, og for øvrigt synes vi, det er urigtigt at undtage en enkelt fra at betale Skat. Enhver god Samfundsborger bør naturligvis betale det, Samfundet kræver, og jeg kan ikke en Gang tænke mig, at Kongen er taknemmelig overfor de Partier, der vil fritage ham for denne Pligt. — Det var altsaa de Ændringsforslag, stillet af os, som grupperer sig omkring § 1, der omhandler den Maade, hvorpaa Indkomstskat, Formueskat og Selskabsskat skal paa-lignes, med hvilke Beløb og efter hvilke Regler, og § 8, der indeholder Bestemmelser om Fradragene, dels Børnefradragene, dels Fradragene for de enkelte Skatteydere.

Den anden Gruppe af Spørgsmaal, der har været stærkt fremme i Udvalget, er de Spørgsmaal, der drejer sig om Skatteligningen. Jeg fremhævede allerede meget stærkt ved første Behandling, hvor vigtigt det var for hele denne Sags Behandling, at at man gjorde sit yderste for at gennemføre Bestemmelser og Regler, der gav den største Garanti for, at Skatteyderne kom til at svare Skat af deres virkelige Indkomster og virkelige Formuer, og at vi i den Retning burde gøre, hvad vi formaaede, for at der i hvert Fald ikke fra Befolkningens Side kunde rejses nogen Anklage mod Lovgivningsmagten for, at vi gennemførte en Lovgivning paa dette Omraade, der gav mindste Tvivl om, at vi ikke havde villet gøre vort yderste for at naa dette Maal: den bedst mulige Skatteligning. I Henhold til mine Udtalelser ved første Behandling begyndte vi paa den elskværdigste Maade, det er muligt at begynde paa i Udvalget, nemlig ved at anmode om Samraad med Finansministeren om Spørgsmaal, der hører ind under Skatteligningsmyndighederne. Jeg havde under første Behandling nævnt et Spørgsmaal til Overvejelse, nemlig om man ikke kunde undersøge Muligheden af under en eller anden Form at fiksere de Indtægter, en hel Del Skatteydere har gennem Forbrug af Varer fra egne Varebeholdninger eller Produkter fra egen Virksomhed, og i Forbindelse hermed stod igen et andet Spørgsmaal, nemlig, efter hvilken Pris man skulde fiksere dem. Nu er det jo Regelen, at man beregner sit Forbrug af Naturalier efter

den Pris, man selv faar — jeg tror, det Udtryk har været nævnt adskillige Gange her — „ved Stalddøren“, og derved begunstiges paa Forhaand de, som har en vis Del af deres Indtægt i Naturalier; thi alle andre maa jo altid betale efter Detailprisen. Vi drøftede altsaa, om der ikke var Mulighed for at fastsætte Værdien af disse Naturalier efter Detailprisen paa det enkelte Sted. Der syntes imidlertid ikke at være noget Ønske hos Flertallet om at imødekomme os paa dette Omraade. Man stillede sig ikke velvilligt, men mente, at det vilde være umuligt at fiksere disse Naturalier til et bestemt Beløb, og der opnaaedes heller ikke Enighed om at fastsætte Detailprisen paa Stedet som Grundlag. Der foreligger altsaa ikke noget Forslag sigtende dertil, idet det jo er meget vanskeligt at gaa ad de af mig ved første Behandling antydede Veje uden at faa Finansministeriets Hjælp dertil. Men jeg understreger altsaa, at Spørgsmaalet har været rejst paa den elskværdigste Maade, et Mindretal kan rejse en Sag paa overfor dem, der har Magten, nemlig ved Samraad, men det har ikke ført til noget.

Et andet Spørgsmaal, jeg nævnte ved første Behandling, var Spørgsmaalet om at faa Skatteraadene sammensat paa en saadan Maade, at der skabtes den størst mulige Garanti for gode og rigtige Ligninger, thi med Hensyn til Ligningernes Rigtighed hersker der den aller største Tvivl i store Kredse her i Landet. Det er jo — det behøver vi ikke at lægge Skjul paa — specielt Ansættelsen af Landbrugernes Indtægter, som hverken gennem Regnskaber eller paa anden Maade kan kontrolleres, man nærer Tvivl om. Om med Rette eller Urette, ved jeg ikke, men jeg vil sige, at den eneste Maade, Bondestanden kan frigøre sig for denne Mistanke paa, er, at dens Repræsentanter er villige til at søge gennemført saadanne Regler for Ligningen, som vil hindre, at man kan komme uden om sin virkelige Indtægt, og jeg maa sige, at jeg har ikke faaet det Indtryk, at der er et saadant Ønske hos Bondestandens Repræsentanter om at nedslaa enhver Tvivl ved at forbedre Ligningsreglerne. Der er overhovedet ikke vist nogen Imødekommenhed i Udvalget, naar dette Spørgsmaal har været fremme. Vi har stillet et Ændringsforslag angaaende Skatteraadenes Sammensætning i Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg fremsatte ved første Behandling, og det er min Overbevisning, at hvis man havde fulgt dette, vilde man derigennem paa Forhaand have nedslaaet en hel Del af den Tvivl, som gør sig gældende med Hensyn til Skattean-